

ВЫЙ-ТЬ СТОМАХЪ, — ТЯ БЫЛА ПО-ИЗРЯДНА И ПО-БОГАТА ОТЪ ОНЪЗИ, СЪ КОІЖТО БЫЛЪ СЯ ХРАНИЛЪ ДОДѢТО ЖИВѢЛЪ ВЪ МЪНАСТЫРЬ-ТЬ, — И ЗА ТОВА СТАНЖЛО НУЖДА ДА МУ ДАВАТЬ ПРОСТЪ ХРАНЪ, КАКВЖТО ТОЙ БЫЛЪ НАВЫКНЖЛЪ ДА ЯДЕ. ТОЙ ПРѢКАРВАЛЪ ЦѢЛЫ НОЩИ БЕЗЪ ДА МИГНЕ ОТЪ БЕЗСЪНІЕ, — ПРИ ТѢЛЕСНЫ-ТЬ МУ БОЛКЫ ГО МЪЧАЛО И ДУШЕВНО БЕСПОКОЙСТВІЕ.

Никое велико дѣло не ся извършва безъ борбѣ и страданіе. Лутеръ, самъ на канарж-тѣ си, истеглилъ съ здравѣ-тѣ си снагѣ мѣкы, потрѣбны за духовно-то освобожденіе на челоуѣчество-то. “Като сѣдѣхъ, нощѣ, въ стаіж-тѣ си,” казалъ той, “выкахъ като жена кога ражда.” Послѣ, като прѣстанжлъ да ся оплаква, трогнжтъ отъ мысль-тѣ че каквото страдаялъ было му пратено по Божіе милосердіе, той изговорилъ любезно: “Хвала Тебѣ, Христе, че не мя оставяшь безъ драгоцѣнны-тѣ останкы (страданія) отъ святый-тѣ Ти кръсть!” Но слѣдъ малко, като ся ядосалъ на себе си, той извикалъ: “Какъвъ глупецъ съмъ; горко ми! Молитвы-тѣ ми сѣ малко; боріж ся малко съ Господа; азъ не оплаквамъ състояніе-то на Божііж-тѣ церквѣ; на мѣсто да бѣдѣ духомъ распаленъ, страсти-тѣ ми ся распалятъ: азъ тѣнѣ въ лѣнность, въ сѣнъ, въ мързелъ.”